

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Białymstoku, IV Wydział Rodzinny i Nieletnich w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Elżbieta Dorota Cylwik

Protokolant st. sekr. sądowy Agnieszka Masłowska

po rozpoznaniu w dniu 30 grudnia 2015 roku w Białymstoku

sprawy z powództwa małoletniego K. C. reprezentowanego przez ustawową przedstawicielkę E. G. (1)

przeciwko Ł. C.

o alimenty

I. Zasądza od pozwanego Ł. C. na rzecz małoletniego powoda K. C. tytułem alimentów kwotę po 150 (sto pięćdziesiąt) złotych miesięcznie, płatną z góry, do 10-go każdego miesiąca E. G. (1) jako ustawowej przedstawicielce dziecka, poczynając od dnia 4 września 2015 roku, z ustawowymi odsetkami – w razie zwłoki w płatności rat.

II. Oddala powództwo w pozostałej części.

III. Nakazuje pobrać od pozwanego Ł. C. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 69 (sześćdziesiąt dziewięć) złotych tytułem części opłaty stosunkowej.

IV. Wyrokowi w punkcie I-szym nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

Dnia 4 września 2015 roku E. G. (1), działając jako przedstawicielka ustawowa małoletniego K. C., wniosła o zasądzenie na rzecz małoletniego od pozwanego Ł. C. alimentów bieżących w kwocie 500 zł miesięcznie oraz o zasądzenie alimentów zaległych w kwocie 1.600 zł (k. 2-3).

Uzasadniała, iż małoletni powód pochodzi z nieformalnego związku (...). Sąd ustalił miejsce pobytu dziecka przy matce. Ojciec nie partycypuje w kosztach utrzymania syna. Przedstawicielka utrzymuje się z prac dorywczych, z dochodem 900-1.300 zł netto miesięcznie. Pozwany z wykształcenia jest mechanikiem samochodowym. Uprzednio prowadził działalność gospodarczą w zakresie cyklinowania parkietów, a także zajmował się projektowaniem stron internetowych. Z szeregu spraw sądowych toczących się między stronami, przedstawicielce wiadomo, iż obecnie pozwany pracuje dorywczo, z dochodem ok. 2.000 zł miesięcznie. Miesięczny koszt utrzymania małoletniego powoda wynosi ok. 950 zł (k. 3-5).

Pozwany Ł. C. uznał powództwo do kwoty 36 zł miesięcznie, wnosząc o jego oddalenie w pozostałym zakresie. Podniósł, iż pozostaje w związku nieformalnym, zamieszkuje wspólnie z partnerką. Ponosi koszty eksploatacji mieszkania w wysokości ok. 1.450 zł miesięcznie. Podejmuje prace dorywcze, z dochodem 1.800 zł miesięcznie. Stara się o rentę – toczy się sprawa przed sądem pracy. Na pozwanym ciąży również obowiązek alimentacyjny wobec syna z innego związku, F. C., w wysokości 500 zł miesięcznie. Osobistą opiekę nad małoletnim powodem pozwany sprawuje niemal w wymiarze 1/2 miesiąca – wówczas na nim ciąży obowiązek utrzymania dziecka (odpowiedź na pozew k. 40-41v i stanowisko zajęte do protokołu rozprawy z dnia 30 grudnia 2015 roku).

Sąd ustalił, co następuje:

Małoletni K. C. (ur. (...)) pochodzi z nieformalnego związku (...).

Postanowieniem z dnia 10 października 2014 roku, w sprawie V. N. 715/13, Sąd Rejonowy w Białymstoku ustalił miejsce pobytu małoletniego K. C. przy matce E. G. (1). Rozstrzygnięcie zostało utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 6 maja 2015 roku, sygn. akt II Ca 344/15.

Postanowieniem z dnia 25 listopada 2015 roku, sygn. akt IV Nsm 882/15, Sąd Rejonowy w Białymstoku zabezpieczył kontakty pozwanego z powodem w ten sposób, że na czas trwania postępowania ustalił kontakty Ł. C. z małoletnim K. C.:

- w każdy poniedziałek od godz. 07:30 do wtorku do godz. 07:30,
- w każdą środę od godz. 07:30 do czwartku do godz. 07:30,
- w każdą pierwszą i trzecią piątek, sobotę i niedzielę miesiąca od godz. 17:00 w piątek do godz. 17:00 w niedzielę, poza miejscem zamieszkania małoletniego.

Małoletni K. ma 3 lata, nie uczęszcza do przedszkola (protokół rozprawy z dnia 30 grudnia 2015 roku zn. czas. 00:34:29 i dalej). Gdy przedstawicielka jest na zajęciach pieczę nad nim sprawuje babka macierzysta – nieodpłatnie. Jest dzieckiem zdrowym.

E. G. (2) ma 30 lat, wykształcenie średnie. Zeznała, iż jest osobą bezrobotną. Jest studentką I roku na kierunku filozofia i etyka, w trybie dziennym. Zajęcia odbywają się popołudniami (protokół rozprawy z dnia 30 grudnia 2015 roku zn. czas. 00:30:55). Utrzymuje się ze stypendium socjalnego w wysokości 550 zł miesięcznie, zasiłku rodzinnego 89 zł oraz pracuje dorywczo – pomaga partnerowi w tłumaczeniach dla niedowidzących, dzieli się zarobkiem, jest to ok. 200-300 zł miesięcznie (protokół rozprawy z dnia 30 grudnia 2015 roku zn. czas. 00:08:00 i dalej). Miesięcznie dysponuje kwotą ok. 1.000-1.200 zł (protokół rozprawy z dnia 30 grudnia 2015 roku zn. czas. 00:14:05). W roku 2014 wykazała dochód w wysokości 2.006,84 zł (zaświadczenie US k. 53 i PIT-37 k. 54-57). Uprzednio prowadziła działalność gospodarczą w zakresie wynajmu tandemów – obecnie działalność jest zawieszona z uwagi na jej sezonowy charakter i konkurencję na rynku (protokół rozprawy z dnia 30 grudnia 2015 roku zn. czas. 00:59:25). Sprzedawała również odzież przez Internet. Pozostaje w związku nieformalnym, partnerzy nie zamieszkują wspólnie (protokół rozprawy z dnia 30 grudnia 2015 roku zn. czas. 00:08:16). Opłaca: energię elektryczną 38,41 zł (k. 7), gaz 31,43 zł (k. 9), Internet 55 zł (k. 10-12), czynsz 240 zł. Nie ma długów – dotychczas korzystała z darowizn od rodziny i przyjaciół (protokół rozprawy z dnia 30 grudnia 2015 roku zn. czas. 01:12:11). Z innego związku posiada małoletnią córkę J. D., która znajduje się w spokrewnionej rodzinie zastępczej u matki przedstawicielki. Przedstawicielka nie łoży na jej rzecz (protokół rozprawy z dnia 30 grudnia 2015 roku zn. czas. 01:11:45). Jest osobą zdrową.

Pozwany Ł. C. ma 34 lata, z zawodu mechanik pojazdów samochodowych. Deklarował, iż utrzymuje się wyłącznie z prac dorywczych – wykonywania usług informatycznych, w tym tworzenia stron internetowych, promowania stron – ze średnim dochodem 1.700-1.800 zł miesięcznie (protokół rozprawy z dnia 30 grudnia 2015 roku zn. czas. 00:36:16 i dalej). Cierpi na schorzenia kręgosłupa – skoliozę lewotypową kręgosłupa L z rotacją kręgów, niespojenie łuku kręgu S1,S2 (k. 42-43), wymaga fizjoterapii (k. 44). Dnia 26 kwietnia 2012 roku najął lokal mieszkalny – czynsz najmu wynosi 1.300 zł. Dodatkowo najemca ponosi opłaty za prąd, gaz oraz dopłaty do wody i ogrzewania (umowa k. 31 i 45). Łącznie opłaty za mieszkanie wynoszą ok. 1.450 zł, pozwany nie ma zadłużenia (protokół rozprawy z dnia 30 grudnia 2015 roku zn. czas. 00:39:50 i dalej). Pozwany pozostaje w związku nieformalnym z M. L., partnerzy zamieszkują wspólnie. Partnerka kupuje żywność do domu, czasami dokłada do czynszu (protokół rozprawy z dnia 30 grudnia 2015 roku zn. czas. 00:39:04). Na pozwanym ciąży również obowiązek alimentacyjny względem syna z innego związku – małoletniego F. – w wysokości 500 zł miesięcznie (protokół rozprawy z dnia 30 grudnia 2015 roku zn. czas. 00:41:45).

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie ww. dokumentów, zeznań stron oraz akt Sądu Rejonowego w Białymstoku sygn. IV RC 563/15, V. N. 715/13 i I. N. 353/15.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 133 § 1 k.r.o. rodzice obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, że obydwój rodzice małoletniego powoda są zobowiązani do świadczeń alimentacyjnych wobec niego, bowiem z uwagi na wiek nie jest on w stanie utrzymać się samodzielnie, nie ma też majątku, z którego dochody wystarczyłyby na pokrycie jego kosztów utrzymania i wychowania. Prawa do alimentacji nie kwestionował również pozwany, uznając je co do zasady, jednak jedynie do kwoty po 36 zł miesięcznie.

Stosownie do treści art. 135 k.r.o wysokość świadczeń alimentacyjnych uzależniona jest od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego do alimentacji oraz zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego, z tym że wykonanie obowiązku alimentacyjnego względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie albo wobec osoby niepełnosprawnej może polegać w całości lub w części na osobistych staraniach o utrzymanie lub o wychowanie uprawnionego - w takim wypadku świadczenie alimentacyjne pozostałych zobowiązanych polega na pokrywaniu w całości lub w części kosztów utrzymania lub wychowania uprawnionego.

Celem ustalenia wysokości świadczenia należnego powodowi Sąd na wstępie ocenił zakres jego usprawiedliwionych potrzeb, kierując się w tej mierze przesłankami i zasadami orzekania o obowiązku alimentacyjnym.

Przedstawicielka określiła wysokość kosztów utrzymania syna na ok. 950 zł miesięcznie, w tym: 230 zł czynsz, 140 zł opłaty za media (prąd, gaz, Internet), 480 zł wyżywienie (16 zł dziennie), 30 zł pieluchy, 10 zł leczenie i suplementy diety, 7 zł kosmetyki, 10 zł środki czystości, 30 zł odzież i obuwie, zabawki 15 zł, rozrywka 20 zł (uzasadnienie pozwu k. 4). Zeznając na rozprawie dnia 30 grudnia 2015 roku również wskazała, iż miesięczny koszt utrzymania małoletniego wynosi ok. 950 zł, ale nie potrafiła sprecyzować tej kwoty, powołując się na wyliczenia z pozwu (protokół rozprawy z dnia 30 grudnia 2015 roku zn. czas. 00:11:05 i dalej). Podała, iż w koszty utrzymania dziecka wliczyła koszty długookresowe, w tym planowany zakup tapczanu. Ostatecznie przedstawicielka określiła miesięczny koszt utrzymania syna, w czasie gdy przebywa on pod jej opieką, na 400-500 zł, bez kosztów mieszkania (protokół rozprawy z dnia 30 grudnia 2015 roku zn. czas. 01:09:07).

Pozwany podkreślił, iż matka wliczyła w koszty utrzymania syna całą opłatę za czynsz i media, a na rzecz dziecka powinny przypadać jedynie zwiększone wydatki na media. W jego ocenie niezasadne jest wliczenie w koszt utrzymania 3-letniego dziecka opłaty za Internet. Przedstawicielka prowadzi działalność w zakresie sprzedaży odzieży przez Internet, zatem nawet jeśli małoletni korzysta z Internetu, to jedynie przy okazji. Z wiedzy pozwanego wynika, iż mieszkanie przedstawicielka użytkuje nieodpłatnie. Podkreślił, iż dziecko połowę czasu spędza u ojca, który wówczas ponosi koszty jego utrzymania (k. 40v-41). Na rozprawie dnia 30 grudnia 2015 roku zeznał, iż gdy powód przebywa pod jego pieczą, wydatkuje na jego utrzymanie ok. 600 zł w skali miesiąca (protokół rozprawy z dnia 30 grudnia 2015 roku zn. czas. 00:47:33), w tym ok. 10 zł dziennie na żywność (zn. czas. 00:43:35). Następnie podał, iż obecnie koszty utrzymania małoletniego dzielą się między rodziców po 1/2 (protokół rozprawy z dnia 30 grudnia 2015 roku zn. czas. 00:52:07) – matka wydatkuje ok. 400-500 zł i ojciec podobnie (protokół rozprawy z dnia 30 grudnia 2015 roku zn. czas. 01:17:17).

Oceniając poszczególne zgłoszone przez przedstawicielkę wydatki, mając na względzie doświadczenie życiowe i zasady logicznego wnioskowania, Sąd ustalił, iż miesięczne wydatki na dziecko można zamknąć kwotą globalną ok. 650-700 zł, w tym: 300-350 zł żywność, 50 zł pieluchy, środki higieny i czystości, 35-50 zł odzież, obuwie, 10 zł okazjonalne leczenie i suplementy diety, 35 zł rozrywka i zabawki, 100 zł udział w kosztach utrzymania mieszkania.

W zakresie kosztów żywienia Sąd miał na uwadze, iż powód ma 3 lata. Jest dzieckiem zdrowym i nie wymaga stosowania specjalnie diety. Jak zeznała przedstawicielka ustawowa je on to samo, co matka (protokół rozprawy z dnia 30 grudnia 2015 roku zn. czas. 00:13:23) – a pozostawanie we wspólnym gospodarstwie domowym obniża koszty żywienia. Pozwany nie zajął stanowiska w tym zakresie. Zeznał on jednak, iż zamieszkuje z partnerką, a w jego mieszkaniu często przebywa również syn F.. Zatem koszty żywienia małoletniego u ojca także są obniżane poprzez funkcjonowanie w wieloosobowym gospodarstwie domowym.

Sąd ustalił wydatki na środki higieny i kosmetyki na kwotę 50 zł średniomiesięcznie. Z uwagi na wiek powoda uwzględniono wydatki na pieluchy w nocy.

W zakresie kosztów leczenia przedstawicielka podała, iż powód jest dzieckiem zdrowym. Wydatki na leczenie sezonowych infekcji oraz suplementy diety określiła na 30 zł kwartalnie – czemu Sąd dał wiarę.

Wysokość usprawiedliwionych wydatków na odzież i rozrywkę najlepiej realizuje zasadę równej stopy życiowej dzieci i rodziców. Ustalając usprawiedliwione wydatki na odzież i obuwiu Sąd miał na uwadze, iż co do zasady są to wydatki o charakterze sezonowym. Nie budzi wątpliwości, iż dziecko w wieku lat 3 wymaga wymiany garderoby co sezon, z uwagi na szybki wzrost. Zdaniem Sądu kwota 100-150 zł na kwartał jest adekwatna do potrzeb powoda. Dodatkowo matka zbywa odpłatnie część ubrań po małoletnim (zn. czas. 01:00:52) i środki te powinna przeznaczyć na nową odzież dziecka.

Natomiast koszty rozrywki małoletniego Sąd ustalił na ok. 100 zł kwartalnie. Niesporne było przy tym, że ojciec również kupuje dziecku zabawki (protokół rozprawy z dnia 30 grudnia 2015 roku zn. czas. 01:06:14), zapewnia mu inne rozrywki w czasie kontaktów.

Sąd nie znalazł podstaw do zaliczenia w koszty utrzymania powoda całych opłat za mieszkanie matki. Według postanowienia Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 21 czerwca 2013 r. (VI ACz 788/13, niepubl.) do usprawiedliwionych kosztów utrzymania dzieci należy zaliczyć opłaty za energię, gaz, media itp., ale tylko w częściach na nie przypadających. Większość z tych kosztów matka musiałaby ponosić także wtedy, gdyby mieszkała sama. Na miesięczny koszt utrzymania mieszkania, w którym zamieszkuje powód z matką, składają się: energię elektryczną 38,41 zł (k. 7), gaz 31,43 zł (k. 9), Internet 55 zł (k. 10-12). Matka wykorzystuje Internet przede wszystkim do swoich celów, w tym zawodowych – opłata za Internet ponoszona jest w formie ryczałtowej, dlatego nie zaliczono jej do wydatków na dziecko. Zdaniem Sądu nie miało znaczenia, iż małoletni okazjonalnie ogląda bajki w Internecie, czy słucha piosenek. Sąd uwzględnił udział dziecka w kosztach utrzymania mieszkania do 100 zł miesięcznie – w tym długookresowe koszty remontów i wyposażenia pokoju.

Ostatecznie zatem tak wyliczone składniki usprawiedliwionych kosztów utrzymania są adekwatne do wieku powoda oraz ustalonego stanu jego zdrowia i wymienionych wyżej potrzeb.

Odnosząc się następnie do zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanych do alimentacji podkreślić należy, że przez ustawowe określenie „możliwości zarobkowe i majątkowe” rozumieć zaś należy, nie tylko zarobki i dochody rzeczywiście uzyskiwane ze swego majątku, lecz te zarobki i te dochody, które osoba zobowiązana może i powinna uzyskać przy dołożeniu należytej staranności i przestrzeganiu zasad prawidłowej gospodarki oraz stosownie do swoich sił umysłowych i fizycznych (uchwała pełnego składu Izby Cywilnej i Administracyjnej Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1987 roku, III CZP 91/86, OSNCP 1998, nr 4, poz. 42).

Przedstawicielka ustawowa zeznała, iż jest osobą bezrobotną. Jest studentką I roku na kierunku filozofia i etyka, w trybie dziennym. Utrzymuje się ze stypendium socjalnego w wysokości 550 zł miesięcznie, zasiłku rodzinnego 89 zł oraz pracuje dorywczo – pomaga partnerowi w tłumaczeniach, dzieli się zarobkiem, jest to ok. 200-300 zł miesięcznie (protokół rozprawy z dnia 30 grudnia 2015 roku zn. czas. 00:08:00 i dalej). Miesięcznie dysponuje kwotą ok. 1.000-1.200 zł (protokół rozprawy z dnia 30 grudnia 2015 roku zn. czas. 00:14:05). Zajęcia odbywają się popołudniami, np. od 14.30 przez 3 godziny. Motywowała, iż trudno znaleźć pracę na 1/2 etatu. Ponadto pracując na

1/2 etatu uzyskiwałyby dochód ok. 600-700 zł, tj. tyle ile wynosi stypendium socjalne. Obecnie skupia się na nauce, ma dużo lektur – jeśli będzie miała wysoką średnią ocen, wówczas będzie otrzymywała stypendium naukowe, również w kwocie ok. 500 zł miesięcznie. Obecnie robi mniej tłumaczeń, bowiem musi opiekować się synem (protokół rozprawy z dnia 30 grudnia 2015 roku zn. czas. 00:30:55). Nie ma obecnie zleceń z copywritingu (protokół rozprawy z dnia 30 grudnia 2015 roku zn. czas. 01:03:00).

W sprawie V. N. 715/13 Sąd ustalił, iż od września 2014 r. prowadziła ona własną działalność gospodarczą – sklep internetowy z odzieżą (k. 182 akt SR w Białymstoku sygn. V Nsm 715/13) – była to praca w domu. Wykonywała tłumaczenia dla niedowidzących, z dochodem ok. 1.000 zł miesięcznie. Oprócz tego podejmowała prace dorywcze – pisanie tekstów reklamowych, sprzątanie, na wakacjach pracowała przy zbiorze truskawek.

Zdaniem Sądu charakter dotychczasowych prac podejmowanych przez przedstawicielkę ustawową – w elastycznych godzinach pracy – nie koliduje z jej studiami. Jak sama podała ma mało zajęć, które odbywają się popołudniami. Ponadto istotne jest, iż kontakty ojca z synem ustalone zostały w sposób szeroki – pozwany spędza z małoletnim ok. 12 dni w miesiącu, tj. 40 % całego czasu. Nie ma przeszkód, aby przedstawicielka w dalszym ciągu osiągała dochód z tłumaczeń w dotychczasowym wymiarze, a dodatkowo np. z tytułu sprzedaży odzieży przez Internet. Zatem zdolności zarobkowe przedstawicielki ustawowej Sąd ustalił na ok. 1.500 zł netto miesięcznie.

Przedstawicielka nie jest obciążona długami. Nie łoży na utrzymanie starszej córki J. D. (protokół rozprawy z dnia 30 grudnia 2015 roku zn. czas. 01:11:45 i dalej).

Pozwany natomiast jest z wykształcenia mechanikiem pojazdów samochodowych. Deklarował, iż utrzymuje się wyłącznie z prac dorywczych – wykonywania usług informatycznych, w tym tworzenia stron internetowych, promowania stron – ze średnim dochodem 1.700-1.800 zł miesięcznie. Z uwagi na potrzebę rehabilitacji w grudniu 2015 roku nie uzyskał dochodu (protokół rozprawy z dnia 30 grudnia 2015 roku zn. czas. 00:36:16 i dalej).

W sprawie V. N. 715/13 ustalono, iż prowadził on wówczas własną działalność gospodarczą w zakresie reklamy i usług budowlanych, a główny dochód osiągał z cyklinowania podłóg, w deklarowanej wysokości około 3.000 zł miesięcznie.

Na pozwanym spoczywa ciężar opłat za mieszkanie, w kwocie łącznej ok. 1.450 zł miesięcznie oraz obowiązek alimentacyjny względem syna z innego związku, na kwotę 500 zł miesięcznie. Dodatkowo deklarował on, iż na utrzymanie powoda podczas kontaktów wydatkuje ok. 500-600 zł miesięcznie oraz przekazuje na jego rzecz zabezpieczone alimenty w kwocie 300 zł. Co prawda pozwany zeznał, iż zamieszkuje z partnerką, która kupuje żywność do domu oraz czasami dokłada do czynszu – to zdaniem Sądu wysokość jego stałych obciążeń, które jak twierdzi pozwany są realizowane na bieżąco (zn. czas. 00:40:05), wskazuje, iż jego zdolności zarobkowe są znacznie wyższe niż deklarowane 1.700-1.800 zł (zn. czas. 00:38:10).

Mając na uwadze wysokość stałych obciążeń pozwanego oraz jego wykształcenie i doświadczenie zawodowe, jego zdolności zarobkowe Sąd ustalił na 2.500 zł netto miesięcznie.

W stanie faktycznym niniejszej sprawy istotny był wymiar czasu, w którym pieczę nad synem sprawuje ojciec – tj. ok. 12 dni w miesiącu, a zatem ok. 40% czasu (zgodnie z postanowieniem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 25 listopada 2015 roku, sygn. akt IV Nsm 882/15). Wówczas ojciec realizuje obowiązek alimentacyjny wobec syna poprzez osobiste starania o utrzymanie dziecka.

W tych warunkach, mając na uwadze ustalone zdolności zarobkowe stron oraz ich uzasadnione obciążenia, w ocenie Sądu na pozwanego należało scedować obowiązek alimentacyjny w wysokości po 150 zł miesięcznie – poza kosztami ponoszonymi w czasie kontaktów.

Sąd oddalił wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków D. G. i J. G., albowiem wniosek został złożony po upływie terminu i mógł spowodować przewlekłość postępowania, a także wniosek o dopuszczenie dowodu

z dokumentów znajdujących się w aktach SR w Białymstoku VI U 180/13, jako zgłoszony na okoliczności nieistotne dla sprawy.

Sąd zasądził alimenty od dnia 4 września 2015 r. jako od daty wniesienia pozwu, uznając, że w tej dacie roszczenie było uzasadnione, wraz z ustawowymi odsetkami na wypadek opóźnienia w płatności zgodnie z żądaniem strony powodowej (pkt I wyroku).

W pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił jako zawyżone i nieudowodnione w świetle przesłanek art. 133 k.r.o., art. 135 k.r.o. (pkt II wyroku).

W tym oddalono w całości żądanie zasądzenia alimentów z daty przed wniesieniem powództwa. Zgodnie z art. 137 § 2 k.r.o. niezaspokojone potrzeby uprawnionego z czasu przed wniesieniem powództwa o alimenty sąd uwzględnia zasądzając odpowiednią sumę pieniężną. W uzasadnionych wypadkach sąd może rozłożyć zasądzone świadczenie na raty.

Natura prawna alimentów polega na dostarczeniu uprawnionemu na bieżąco środków utrzymania. Dlatego trafna i nadal aktualna jest uchwała SN (7) z 28.9.1949 r. (C 389/49, OSN 1951, Nr 3, poz. 60), według której żądanie dotyczące czasu minionego może mieć na względzie niezaspokojone potrzeby uprawnionego, wykonanie zobowiązań zaciągniętych przez niego dla zaspokojenia potrzeb, zaległości np. w opłatach za mieszkanie itd. (K. Pietrkowski, Komentarz do art. 137 § 2 k.r.o., Legalis 2015).

Tymczasem przedstawicielka ustawowa nie podnosiła i nie wykazywała, aby istniały jakiegokolwiek niezaspokojone potrzeby powoda z tego okresu lub zaległości z tym związane. Przeciwnie, zeznała ona, iż nie ma długów – korzystała wcześniej z darowizn od rodziny i przyjaciół (protokół rozprawy z dnia 30 grudnia 2015 roku zn. czas. 01:12:11).

Na mocy art. 113 ust. 1 w zw. z art. 96 ust. 1 pkt 2 u.k.s.c., nakazano pozwanemu zwrot na rzecz Skarbu Państwa opłaty od pozwu. Wysokość opłaty ustalono na podstawie art. 22 k.p.c. w zw. z art. 13 ust. 1 u.k.s.c., mając na uwadze uznanie przez pozwanego powództw w części – 5% x [(150 zł – 36 zł) x 12].

Wyrokowi w pkt. I zasądzającemu alimenty Sąd nadał rygor natychmiastowej wykonalności, będąc do tego zobligowanym treścią art. 333 § 1 pkt. 1 k.p.c. (pkt IV).